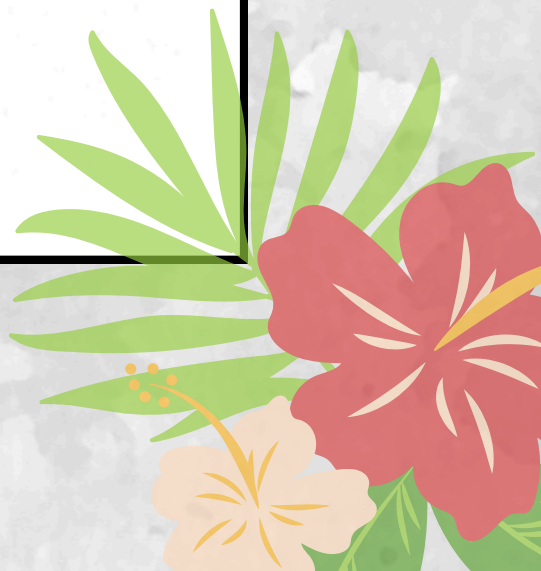

Školní Poslíček

Červen 2025

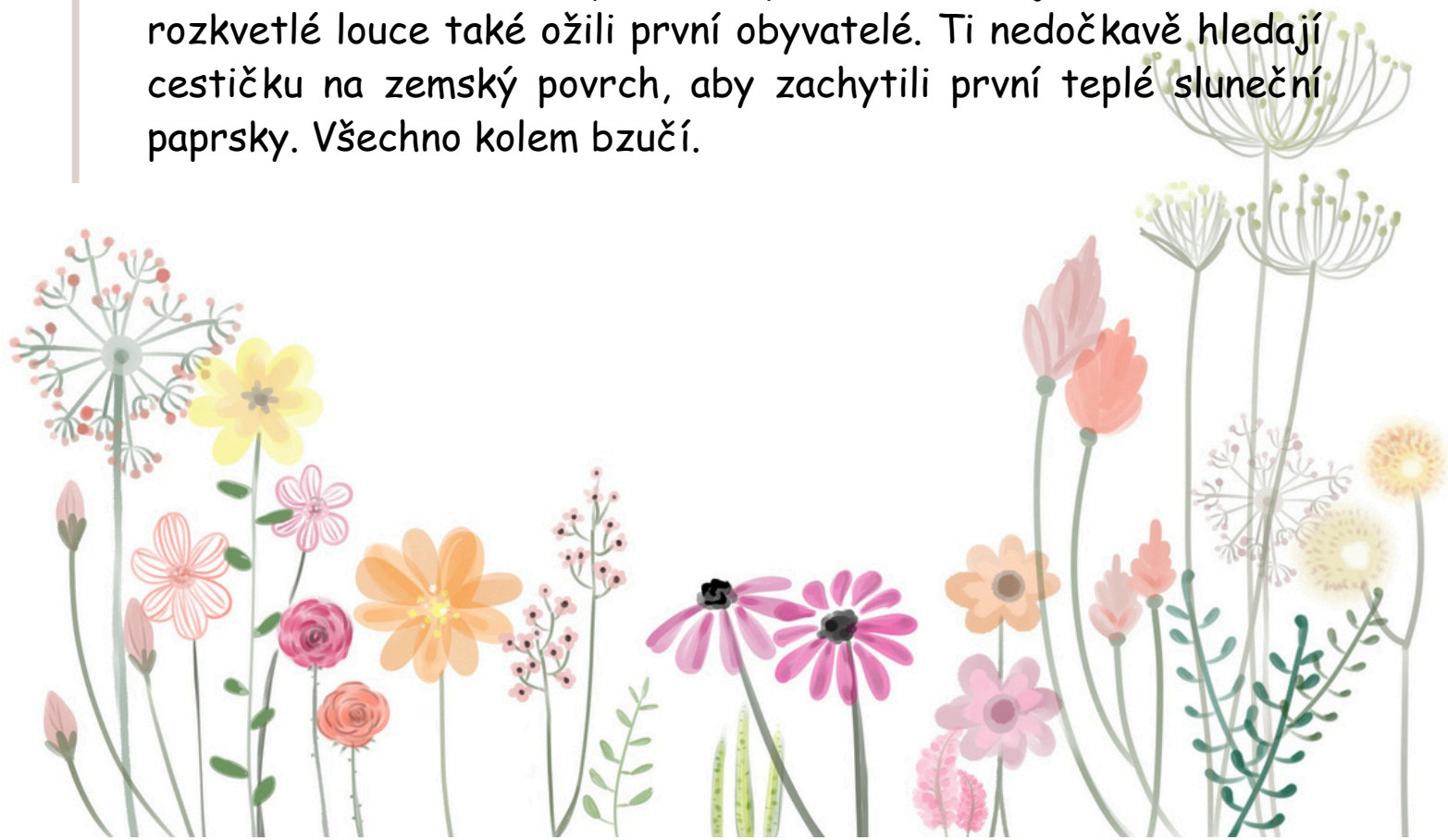

Síla jara

První sluneční paprsky prorážejí poslední střípky sněhu, které ještě zbyly na vláhou promočené půdě, a vytahují svými jemnými paprsky, připomínajícími dlouhé zlaté nitě, první hlavičky květin.

Celou zimu byly pěkně schované ve svých postýlkách a spaly jako malá miminka. Záře zlatého nebeského kotouče je ale pošimrala na jejich bradičkách a ony se omámené jarní vůní probudily do krásného dne. Jako by spaly sto let. Rozhlížejí se nevěřícně a nesměle, ale síla sluníčka je táhne ven. První sněženky a bledule vykukují nad zemí ze svých úkrytů. Sluníčka pampelišek se rozlévají po všech loukách, ale jen co se trochu rozkoukají, jsou z nich spousty nádherných paraplíček, vznášejících se vzduchem, aby doletěly co nejdál.

Rodí se spousta nového života, těšícího se na první krůčky a dobrodružství. Ptačí zpěv zní po celém kraji. Na sluncem rozkvetlé louce také ožili první obyvatelé. Ti nedočkavě hledají cestičku na zemský povrch, aby zachytili první teplé sluneční paprsky. Všechno kolem bzučí.

Na stromech vyrašily první zelené lístečky. Trsy sněženek, bledulí, krokusů a narcisů vykukují na záhonech. Černý kos každé ráno radostně vítá rozednění. Má radost, že se dny prodlužují. Občas se k němu přidávají i ostatní zpěváčci.

Toto období vyvolává v lidech od pradávna pocit naděje, světla a nového života. Lidé mohou trávit více času na čerstvém, provoněném vzduchu. Nechají se pošimrat teplými slunečními paprsky a usmějí se. V této nelehké době je to velice důležité.

Přejeme hezké dny všem našim čtenářům. Opět k vám míří Školní poslíček.

Přináší vám básničky, příběhy a různé soutěžní úkoly, které pro vás připravila naše redakční rada. Nebude chybět ani jazykový koutek.

Dobře se bavte a nezapomeňte soutěžit!
Redakční rada

Věděli jste, že...

v květnu kvete nejvíc květin? Právě proto se jmenuje květen! Včelka Berta létá celý den od pampelišky k pampelišce a sbírá pyl. „To je ale krásný měsíc,“ bzučí radostně.

A co červen? Ptáček Pepa už se těší: „V červnu začíná léto a je nejdelší den v roce! A hlavně - už se blíží prázdniny!“

Tak si to jaro pořádně užijte - stejně jako Berta a Pepa.

Nela Klimešová, 6. A

JARO

Jaro dlouho trvalo,
ale léto už se ozvalo.
Škola končí, hromady nápadů
ve vzduchu tančí.

Skřivánčí hlas nás ráno budí
po dlouhé době, co ticho vládlo.
Zas jsme si řekli: „To chce to táhlo!“
Výlety, kamarádi, smích na každém kroku,
slunce nás vede pryč od shonu, tlaku.

Baťohy sbalené, cíl není jistý,
v nohách pár kilometrů, přesto jsme čistí.
Kamarádi vedle mě, nálada roste,
každý náš výlet je legenda prostě.

Ať vedou cesty kamkoli dál,
hlavní je smích a dokonalý plán.
S kamarády po boku, žádný strach,
výlety píšeme ve vlastních hrách.

Rozálie Klimentová 6.A
Maria Salivon 6.A

Květiny v trávě tiše spí,
rosou se ráno probudí.
Voní a září do dálky,
dělají radost bez hádky.

Nela Klimešová, 6.A

V lese se zvířátka probudila,
sluníčko nad stromy se usmálo,
sova moudrá sedí na větvi,
její oči svítí jako hvězdy v noci.

Kočka se protahuje ve stínu,
pes se chystá na svůj běh po ránu.
Zajíc už skáče po měkké trávě,
krtek si pod zemí zpívá básně své.

Veverka šplhá po vysokém stromě,
na poli je slyšet zpěv ptáčků v plné síle.
Zvířátka ve dne i v noci,
vždycky žijí v harmonii a radosti.

Adéla Apfelthalerová, 6.A

Obrázek: školačka Teodorka

Kdybych byl(a)...

... kapr

Kdybych byl kapr, plaval bych celý den v klidném rybníku.

Kdybych byl kapr, vyhýbal bych se rybářům a sítím.

Kdybych byl kapr, měl bych šupiny, které by se leskly ve slunečním světle.

Kdybych byl kapr, kamarádil bych se s ostatními rybami.

Kdybych byl kapr, schovával bych se mezi lekníny a vodními rostlinami.

Kdybych byl kapr, doufal bych, že mě nechytanou na Vánoce.

Kdybych byl kapr, v zimě bych se zahrabal do bahna na dně.

Kdybych byl kapr, rád bych poslouchal ticho pod hladinou

Kdybych byl kapr, snil bych o tom, že budu žít dlouhý život.

Kdybych byl kapr, byl bych symbolem českých Vánoc.

Matěj Petruš, 6.A

... žába

Kdybych byl žába, celý den bych skákal po louce a chytal mouchy jazykem rychlým jako blesk. Místo školních lavic by mým domovem byl klidný rybník, kde bych si plaval mezi lekníny a poslouchal koncert ostatních žabáků při západu slunce. V dešti bych neutíkal domů - naopak, tančil bych v kapkách a radoval se, že je svět konečně pořádně mokrý.

Nemusel bych řešit domácí úkoly, jen si dávat pozor na čápy a užívat si života u vody. A když by přišla noc, zachumlal bych se do měkkého mechu a snil o tom, jak jednoho dne skočím tak vysoko, že se skoro dotknu hvězd.

Richard Vojtechovský, 6.A

... motýl

Kdybych byla motýl, tak bych si celý den jen létala. Vznášela bych se nad květinami a vybírala si ty nejbarevnější. Moje křídla by byla duhová a třpytila by se na slunci, jako když se na vodě udělá duha.

Létala bych po loukách, přes lesy a možná bych zkusila doletět až k moři. Sedla bych si na klidnou vlnu a koukala na západ slunce. Nikdo by mě nehonil, nemusela bych do školy ani uklízet pokoj. Jen bych si užívala volnost.

Potkala bych i jiné motýly a měli bychom vlastní motýlí město - z květin, lístků a kapek rosy. Večer bychom svítili křídly jako lampičky.

A když by mě někdo zahlédl, třeba holčička, co má ráda přírodu, zamávala bych jí křídlem. Možná by si přála taky být motýlem.

Nela Klimešová, 6.A

... včela

Jednoho dne jsem se probudil a zjistil, že jsem... včela. Ne člověk, ne student, ne pracující. Včela. Malé tělíčko, průsvitná křídla, nožky pokryté pylem - a naprostý zmatek v hlavě.

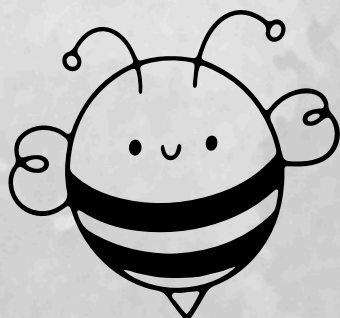
První chvíle byly šílené. Vše kolem bylo obrovské - květiny jako stromy, tráva jako les. Ale pak se to stalo. Najednou jsem ucítil slunce, vítr pod křídly, a hlavně - ten neodolatelný pach květin. Jako bych měl GPS přímo v hlavě, vyrazil jsem z úlu.

Letěl jsem nad loukou, kolem mě bzučely ostatní včely - moje sestry. Pracovaly jako jedna mysl, sbíraly pyl, přinášely ho zpátky, vyráběly med. A já? Já se učil. Poprvé jsem pochopil, co znamená být součástí něčeho většího.

Jednou jsme zažili bouřku. Dešťové kapky obrovské jako jablka, vítr nás málem smetl. Schovali jsme se v dutině stromu a čekali. Tehdy jsem pochopil, jak je život včely křehký. Ale taky krásný. Každý den má smysl. Každý let za květem něco znamená.

A pak - když jsem se probudil z toho snu - byl jsem zase člověk. Ale na stole přede mnou stál hrnek čaje s lžičkou medu. Usmál jsem se a řekl si: Díky, včelí já. Ted' si vážím každé kapky víc než kdy dřív.

Richard Vojtechovský, 6.A

Červen - tip

Červen je můj nejoblíbenější měsíc v roce, protože mám narozeniny.

V červnu nejradši hraju fotbal nebo jezdím do bazénu. Z vlastní zkušenosti vám doporučuji bazén v Lukách nad Jihlavou. Za prvé - mají tam nejlevnější vstup ze všech bazénů, ve kterých jsem byl. Za druhé - jsou tam dva bazény. Jeden pro malé děti, ve kterém stříká voda. Ve velkém bazénu jsou skokánky, skluzavka a spousta místa na plavání. Za třetí - mají tam velký plac na deky, útulnou šatnu, hezké záchody a koupelnu na umývání. Za čtvrté - mají tam super bufet, ve kterém mají smažák s hranolkami, pět druhů pizz, stripsy, sladkosti, spoustu druhů nanuků, kafe a různé dobrůtky, například lízátka. A nakonec tam mají osvěžující nápoje - malinovku, colu, bezinku a pro dospělé pivo.

Tento bazén vám opravdu doporučuji a doufám, že si užijete červen jako já.

Jiří Hladík, 6.A

Čtení na pokračování

Příběh v kómatu (3. část)

„Mám tady nějaký toasty, chceš?“ řekl ten kluk.

„Toasty? To jsi jako čmajznul z toho bufetu pro zaměstnance?“ zeptala jsem se a povytáhla jedno obočí.

„No, úplně tady hlady nechci umřít, takže jo, ale radši mi řekni, jak se jmenuješ? Nebaví mě bavit se o toastech.“ Natáhl ruku a podal mi sandwich.

Vzala jsem si ho a představila jsem se. „Jsem Olivia, ale klidně mi říkej Oli, jestli chceš. A ty jsi...?“

„Jsem Mateo, nebo Mathew, to je jedno.“ Bok mě přestal bolet, a tak jsem se zvedla, abych si prohlédla místnost. Byla malá a šlo vidět, že se už pár měsíců nepoužívala. Všude byly pavučiny a prach, ale jinak byla docela útulná. Ale počkat, já jsem právě schovaná v uklízací místnosti s neznámým klukem a ukrývám se tu před doktory?

„Taaakže... vysvětlíš mi prosím, co má tohle všechno znamenat?! Co je tohle za místo??“

„Hele, uklidni se, jo? Nevím přesně, co je tohle za místo, ale jsme tady nejspíš jako testovací subjekty. Vím, jak se dostat ven, ale jsou na to potřeba dva lidi. Dole v přízemí je ventilace, která vede do garáže. Je tam nějaká černá sanitka a páka, která otevírá vrata, ale než stihneš nasednout do auta, tak se vrata zavřou.“

„Černá sanitka? A proč nemůžeme jít pěšky?“ O černé sanitce mi kdysi vyprávěla babička, že pokud budu zlobit, tak mě odveze, ale nikdy jsem si nemyslela, že se to někdy fakt stane!

„Jo, černá sanitka," řekl Mathew. "A pěšky jít nemůžeme, kolem všude je les a pokud by nás chytili, tak nevím. Jestli bychom odsud vyvázli živí."

Přemýšlela jsem. Měl pravdu, ani plán nebyl špatný. Bude to riskantní, ale nic jiného nám nezbývá.

„Jdeš do toho?" zeptal se Mathew.

„Jo! Ale nevíme, jak daleko v lesích jsme. Máš nějaké jídlo a pití na cestu?"

„Mám. Někde tady by měla být taška, tak to do ní dej. Jídlo je támhle v rohu." Ukázal do rohu místnosti, kde byly v kbelíku naházené sandwiche, bagety a další potraviny.

Byla noc kolem jedné hodiny. Moc doktorů v nemocnici nezůstalo, ale pořád byly občas slyšet zvuky kroků po chodbách nemocnice. Když kroky ustaly a nebyly slyšet žádné známky činnosti lidí, otevřeli jsme okno a seskočili na střechu budovy. Byla pevná a ne moc nakloněná, takže se po ní dalo dobře jít. Došli jsme k oknu, které nebylo zabedněné, a vklouzli dovnitř. Rychle a potichu jsme běželi po schodech dolů, až jsme narazili na dlouhou chodbu. „Na konci té chodby je ventilace, drž se za mnou, a kdybys slyšela kroky, řekni!"

Kývla jsem a následovala ho chodbou. Šli jsem asi tři minuty, než jsme dorazili na nakonec chodby, která končila zamčenými dveřmi. Na konci chodby bylo ale taky něco jiného. Ventilace. Ale byla zakryta deskou se čtyřmi šroubky.

„Jak to rozděláme? Jsou na tom šroubky..." Než jsem to stačila doříct, Mathew mi podal šroubovák a řekl: „Vylez mi na záda, vyšroubuj šrouby a vylez nahoru." Znovu jsem přikývla, vzala jsem si šroubovák a vlezla mu na záda. Když jsem se vrhla na třetí šroubek, ozvaly se hlasy. Vypadalo to, jako kdyby někdo přicházel.

„Dělej! Někdo sem jde!“ křikl Mathew. Začaly se mi potit ruce, a když jsem vytáhla poslední šroub, kryt ventilace spadl s hlasitým žuchnutím na zem. BUCH! Hlasy na chvíli ztichly a potom se ozvalo: „Kdo je tam?“

Kroky zesílily a já se snažila vyšplhat nahoru. „Podej mi tu tašku!“ Mathew se napřáhl a hodil tašku s jídlem a pitím do ventilace. Tou dobou už doktoři byli blízko. Vzala jsem banán, lahev vody a bagetu a hodila to po nich. Zarazilo je to a upadli. „Dělej! Vylez!“ Podala jsem Mathewovi ruku a on se vyškrábal do šachty za mnou. „Dobrá střela.“ „Dík.“

Prolezli jsme šachtou a našli garáž. „Bacha, budu to muset vykopnout.“ Pod třemi silnými ranami kryt ventilace povolil a spadl na zem. Slezli jsme a vešli do garáže.

„Kdo byl tak blbej a nechal klíče v autě?“ „Nevím, ale na to teď není čas. Jdi k tamhleté páčce a zatáhni.“ Poslechla jsem ho a doběhla k páčce. Zatáhla jsem a vrata se začala otevírat. Když už byla skoro otevřená, ze dveří vyběhli doktoři. „Stůjte!“

Mathew nastartoval a vyjel, stáhl okýnko a zařval: „Dělej! Nastup!“ Nezaváhala jsem a rozběhla se k sanitce. Nasedla jsem na místo spolujezdce, připoutala se a až v tu chvíli mi něco docvaklo. „Ty umíš řídit?“

KŘACH! Nabourali jsme to do stromu a moje vidění bylo zamlženější a zamlženější...

„CO SE TO STALO?“ Probudila jsem se na nemocničním lehátku, ale v nemocnici, kterou už jsem dobře znala. Vedle lůžka seděla moje maminka, která vypadala, jako kdyby se právě vzbudila. „OLI! Ty jsi vzhůru!“

„Kde...co dělám tady?“ zeptala jsem se mamky.

„Byla jsi pohřešovaná asi tři dny, poté jsme tě našli několik kilometrů odsud u silnice. Nějaký kluk byl u tebe, nehýbal se, ale nechtěl tě pustit, jako by se tě snažil chránit.“

„CO?? Kde je teď? Je v pořádku?“

„Odvezli ho do jedné nemocnice v zahraničí, nevím přesně, kde je, ale je v kómatu, ztratil hodně krve, a kdy se vzbudí, není jasné.“

Od té doby jsem ho už nikdy neviděla. Žádná nemocnice se nenašla a rodiče ani opatrovníci toho kluka taky ne. A tak čas plynul. Dny, týdny, měsíce, roky... Myslela jsem, že už ho nikdy neuvidím... Ale jednoho dne....

Studovala jsem na střední a na něho už jsme měla jenom vzpomínku a jizvu na pravé tváři.

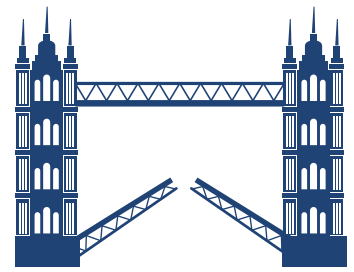
„Ahoj, je tohle místo volné? Můžu si přisednout?“ zeptal jsem mě nějaký kluk. Já se koukala z okna a přemýšlela. Ten kluk si sedl a zeptal se tím známým něžným hlasem: „Jak se máš, Oli, dlouho jsme se neviděli, co?“

Otočila jsem se, jakmile jsem ten hlas poznala. „Mathew?!“

KONEC

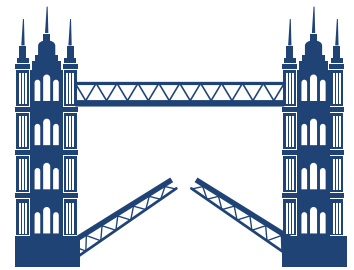
Viktorie Kadlecová, 7. B

The time I almost got kidnapped

We went to Greece on holiday one summer. I was like nine at that time. My mom, her friend, and my brother were in a restaurant. I wanted to go pee, so I went outside the restaurant to find a WC. When I was making my way to the restroom, a guy approached me. He started asking me questions in English but the only thing I understood him was: "Where are your parents?" I pointed to the restaurant with no idea what was going on. For a second, it looked like he would take me to my parents, but then he made a gesture that meant that I should follow him. At that moment, my brain stopped "braining" and I really started following him. He led me to some kind of hall where there were so many people. They were laughing, and I was so scared that I almost cried. They all stared at me, and then they took me to a small room (like five to six meters) with a bed and money, fake diamonds, and pearls on it. They told me to sit on it and I did. They started taking pictures (and I need to say that I really HATE it when people are taking pictures of me). I was really uncomfortable, so I just smiled and waited for it to end. Then they gave me two or three candies from a big bowl (I didn't eat them because at that time I knew about the existence of drugs). They were clapping and saying thank you over and over again. When they finally let me go, I ran to my mum and told her what had happened.

And the end? My mom was mad at me for another three days and I couldn't go anywhere by myself for the rest of the holiday. The other day we found out that it was a marriage tradition for good luck. And the worst thing about all that? I wanted to pee the whole time!

Viky Kadlecová, 7.B

Pupils at our school even try to write songs in English. Here is a song written by Tonda Dvořák from class 6.A, with assistance of Filip Venc.

Verse 1

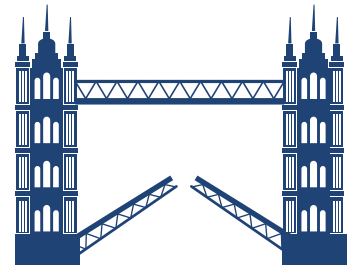
*In the night when the world fades out,
I see you glowing in the neon lights like a dream.
Your eyes are like the stars that guide me though the dark
streets of this city,
You are my only light.*

Pre-chorus

*And I feel our souls intertwine, in my heart, I hold you, your
love runs through my veins.*

English CORNER

Chorus

You're my love, in the darkest streets, in your eyes, I see a world that will never fall.

Girl, you and I, we live forever in our hearts, in our world, a love that will never fade away.

Verse 2

*I'm lost in your words, in your voice,
when I feel you, I forget the time.*

*Our love is like an electric pulse that wakes me up
and never lets me sleep.*

Pre-chorus

Chorus

Bridge

*In the glow of city lights, we remain,
in the rhythm of the night, we sail away.*

*You and I, in the endless time,
our hearts beat like electronic beats,
forever alive.*

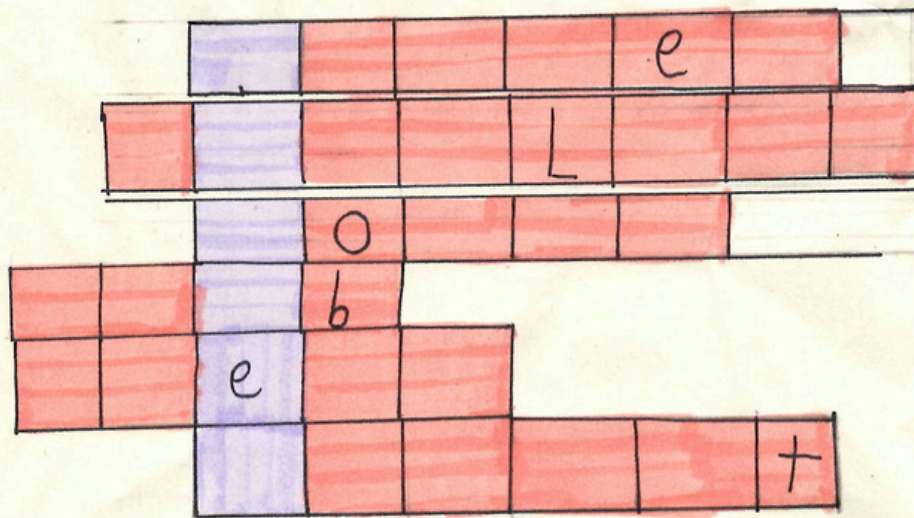
Chorus,

Outro

Whether it's day or night, in my dreams, it's you, your love gives me strength, I don't need another world.

English crossword puzzle

I'm already looking forward to _____.

Klimentová Rozálie 6.A.

- 1.) _____ man.
- 2.) Mladé kachny _____.
- 3.) Animal that likes cheese? _____
- 4.) Anglicky se pohně řekne _____.
- 5.) Zvíře, ze kterého se děláží'svetry _____
- 6.) Anglicky se králík řekne _____.

Obrázek:
Anastázie Klimentová, 2. C

Hádanky, omalovánky, luštění, ...

Hádanky se zvířátky

Pořád nosí jehelníček, ale
nikdy nešije.

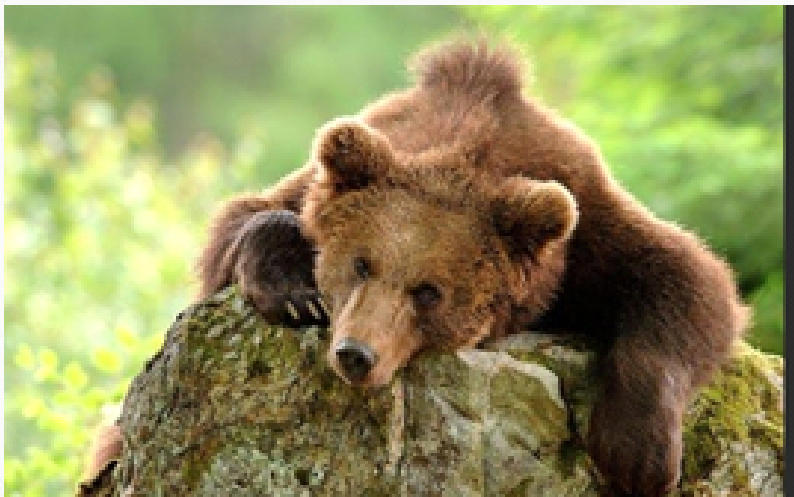
Šedé zvířátko ve vzduchu lítá,
za strop se drží a hmyz chytá.

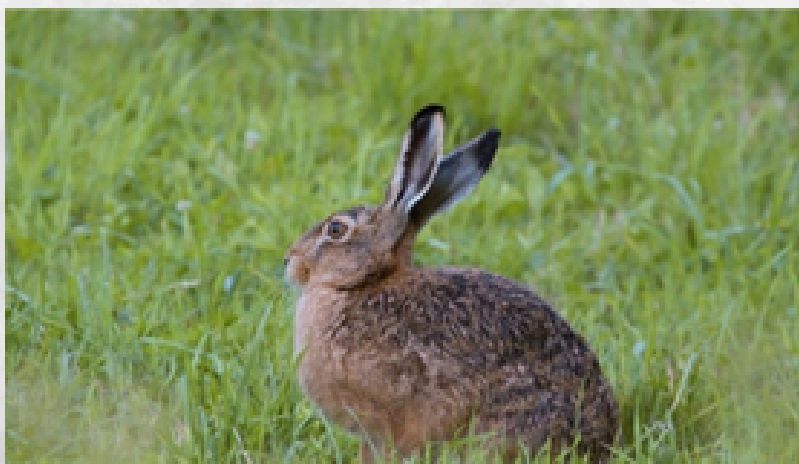
Tuze chytrá vždycky bývá a
rezavý kožich mívá.

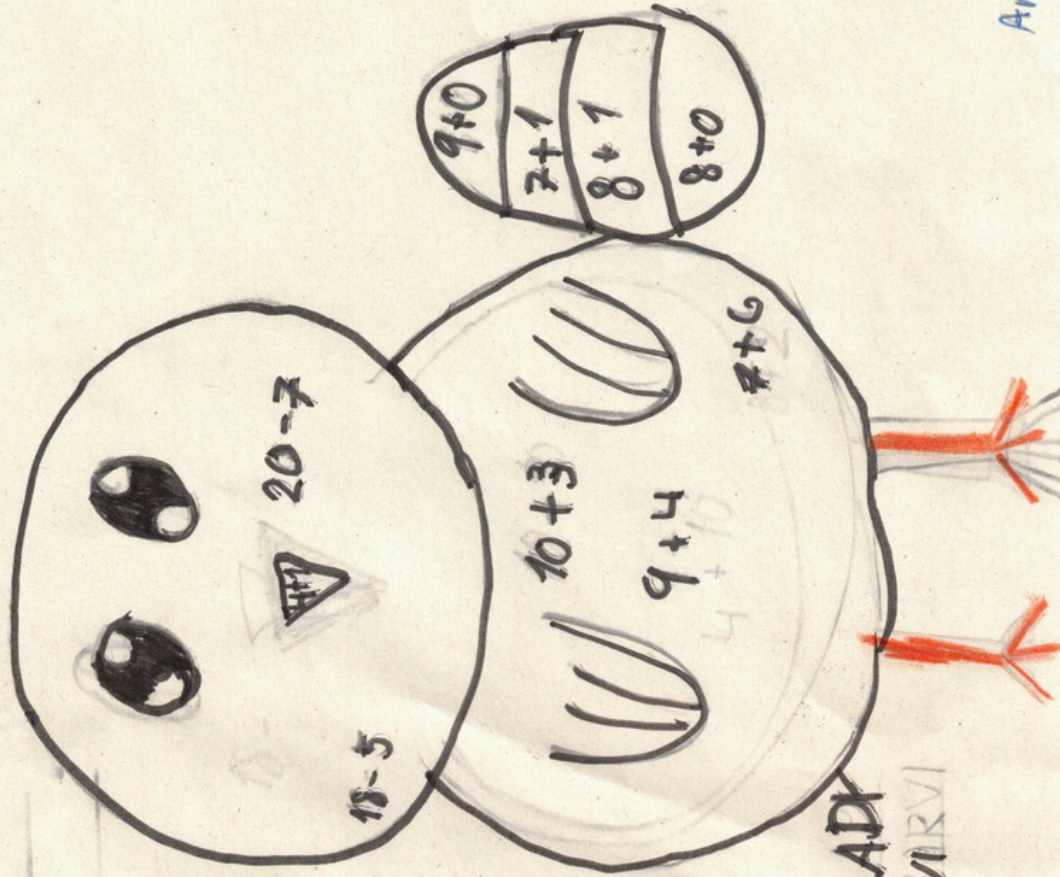
Víte, jakpak jmenuje se nejsilnější
zvíře v lese?

V brázdách mezi lesíky sedí hnědé
uzlíky.

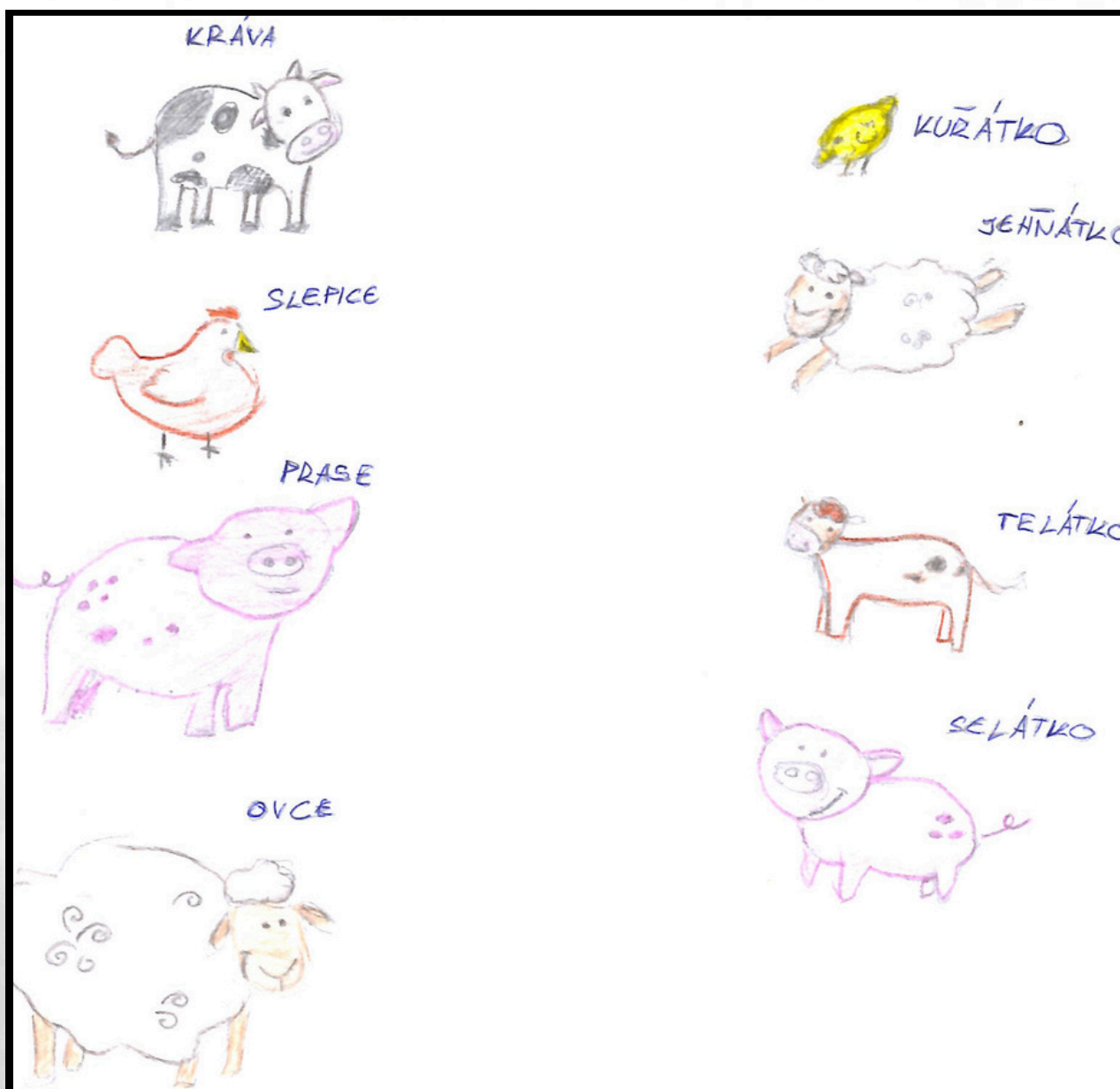
HNĚDĚ VYBARVI 2
 ORANŽOVĚ VYBARVI 5
 ČERVENĚ VYBARVI 8
 FIALOVĚ VYBARVI 9
 ŽLUTĚ VYBARVI 13

VYPOČÍTEJ PŘÍKLAD
 A PODLE NÁVODU VYBARVI

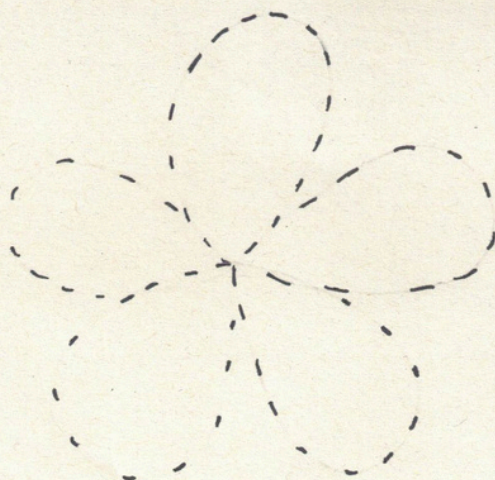
Spoj mládě s maminkou

Spojovačka: Adéla Apfelthalerová, 6.A
obrázek: Kája Krulová, 6.B

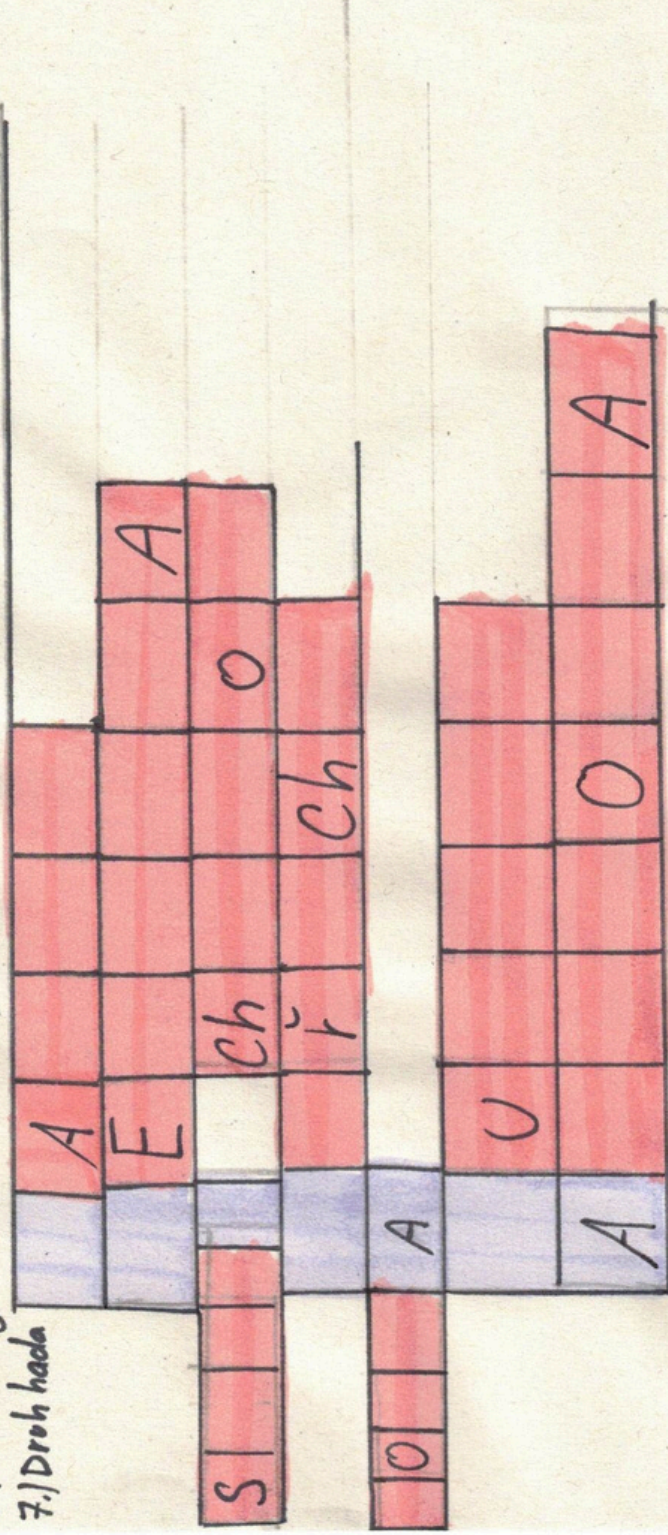

Obtáhni a vymaluj obrázek.

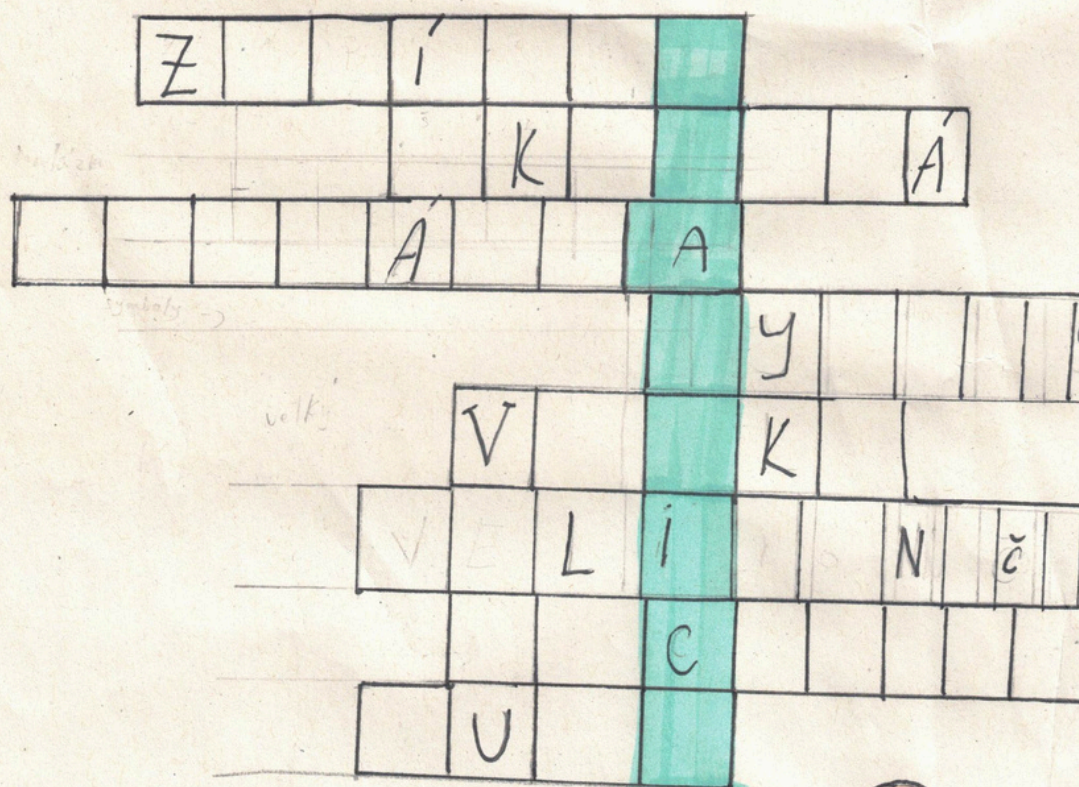
Rozdělí Klimentova G.A.
Anastazie Klimentova Z.C.

- 1.) Velikonoční zvíře začínající na písmeno Z?
- 2.) Zvíře co? žaludy?
- 3.) Přídavné jméno ke slovu slon?
- 4.) Jak se nazývá rychle rostoucí jedlá bylina?
- 5.) Domácí zvíře co mňuka?
- 6.) Zvíře žijící na zimním pólě?
- 7.) Druh hada

tangent:

Rozálie Klimentova, 6. A.
Anastazie Klimentova, 2. C.

1.) Jedno z Velikonočních zvířátek je

2.) středa.

3.) Kluci/holky pletou

4.) Velikonoční zvyky/tradice a

5.) pátek

6.) pondělí

7.) Analicky se dekorace říká

8.) Velikonoční zvířátka, které děláva jička je

TAJENKA:

Anastázie
rozalje
vytvořily: klementou.

♥ OSMISMERKA ♥

K	O	Č	K	A	B	S	O	B	R
O	Z	Y	O	V	C	E	L	E	T
Z	U	R	H	U	S	A	Í	R	Ž
A	E	A	O	L	O	S	N	A	B
L	D	U	U	Ž	V	D	E	N	L
É	T	O	T	K	A	R	B	E	Z

KOČKA

ŽLUVA

KOHOÚT

RAK

BERAN

OVCE

ZEBRA

LÍN

KOZA

TELE

HAD

SOB

HUSA

SOVA

LOS

OREL

TAJENKA: _____

Osmisměrka i obrázek
Kája Krulová, 6.B

Výherci z minulého čísla

Kryštof Jelínek	1.A
Nela Munduchová	1.B
David Němec	1.B
Anička Lánová	1.B
Rozálka Vlachová	1.B
Isabella Záškodová	1.C
Charlotte Petrová	1.C
Filip Dvořák	2.A
Jiří Lán	2.A
Veronika Duchancová	2.C
Diana Holcmanová	2.B
Jan Benc	2.B
Kristýna Vrzáčková	2.B
Žaneta Rosická	3.B
Hanka Vampolová	3.C
Michael Hejda	4.C
Dominik Havlíček	5.B
Viktor Dvořák	5.B
Kristýna Čermáková	6.C
Denis Petrů	8.B

Obr: Kája Krulová, 6.B

Vydáno v ZŠ Polná
3. června 2025

TAK ZASE PŘÍŠTĚ!

Redakční rada:

Adéla Apfelthalerová, 6. A
Nela Klimešová, 6. A
Rozálie Klimentová, 6. A
Maria Salivon, 6. A
Viktorie Kadlecová, 7. B
Anastázie Klimentová, 2. C

Obrázek na titulní straně:
Kája Krulová, 6.B

Obrázky v časopise:
Canva, ilustrace od žáků,
internet

Grafická úprava:
Lucie Fuitová

Jazyková úprava:
Zdena Bužgová,
Jarmila Kalábková